

[Anne Birgitte Lundholt]

Hertil og ikke længere, synes regeringen at have sagt til sig selv, eller måske er forholdet det, at hertil kunne man blive enig internt i regeringen. Fra regeringens side henvises der nemlig udelukkende til den allerede vedtagne politik og til, at denne er fuldt tilstrækkelig til at opnå de mål, man har skrevet op for sig selv.

Heri er vi fundamentalt uenige, og lad mig fremdrage nogle eksempler:

Regeringen ønsker en varig og holdbar beskæftigelsesfremgang. Det gør Det Konservative Folkeparti også, og vi føler, at det er den vigtigste sag overhovedet i den fremtidige politik. Men der er ingen lighedstegn mellem fremgang i beskæftigelsen og nedgang i arbejdsløsheden i regeringens fremlæggelser, idet regeringens tal jo bygger på, at man har ført nogle personer væk fra arbejdsløshedsstatistikken og over på overførselsindkomster; man har endda ført flere mennesker over, og det er jo det, hele diskussionen drejede sig om i de korte bemærkninger, som i allerhøjeste grad udsprang af regeringens egen politik, som den er ridset op i konvergensprogrammet.

Jeg har før nævnt nogle runde tal for beskæftigelsen ud fra orlovsordningerne, og jeg skal da også bede om, at økonomiministeren til sidst i sit svar bekræfter, at orlovsordningerne medfører færre i arbejde og flere på overførselsindkomst, men pynter på en ledighedsstatistik, som udelukkende tager sigte på at bilde befolkningen noget ind i valgåret 1994.

Hvis vi tager januars tal i forhold til regeringens forudsætninger for 1994, sagde regeringen, at på helårsbasis ville 20.000 personer anvende de nye orlovsordninger. På nuværende tidspunkt er tallet tæt ved at være opfyldt, idet ca. 17.000 personer har taget orlov i gennemsnitlig knap 40 uger. Forudsat at tilgangen fortsætter som i januar måned, vil man for indværende år nå op på 86.000 personer på helårsbasis. Det kunne jo være udmærket, hvis der også skete en beskæftigelsesfremgang. Det gør der som sagt ikke, hvilket er bekræftet. Til gengæld vil de indførte orlovsordninger være forbundet med offentlige merudgifter i størrelsesordenen 3-4 mia. kr. Anvendelsen af orlovsordningerne vil medføre en hurtigere reduktion af arbejdsudbudet end forventet af regeringen, og dermed vil risikoen for flaskehalsproblemer og efterfølgende løninflation være overhængende.

Programmet rummer også nogle helt rigtige henvisninger til, at der i det danske samfund er nogle strukturproblemer, som skal løses, men samtidig erklærer man, at de hellige køer ikke kan rores.

Man forudsætter, at der i 1994 skal føres en stram udgiftspolitik. Man siger som et nyt begreb, at de styrbare offentlige udgifter skal vokse væsentlig mindre end væksten i økonomien. Men jeg vil spørge økonomiministeren: Hvad er det i de offentlige udgifter, der ikke er styrbart? Selvfølgelig kan der være noget konjunkturbestemt, men Folketinget har da en mulighed for at styre samtlige offentlige udgifter, bortset fra renter og afvikling af gæld, så i realiteten er det hele jo styrbart. Er det, fordi det vil være nemmere for regeringen i de kommende år at sige, at de udgifter, der løber løbsk i forhold til konvergensprogrammet og i forhold til helbredschecket, ikke er de styrbare udgifter, hvorfor man ikke kan gøre noget ved dem?

Regeringen nævner, at en af de ting, der skal til, for at man kan styre de offentlige udgifter, er en villighed til at afvikle de midlertidige ordninger, man har sat i gang, og samtidig siger regeringen, at erhvervenes konkurrenceevne skal forbedres. Vi er da ikke uenige i, at erhvervenes konkurrenceevne skal forbedres, som statsministeren har højtideligt udtalt, at alle de, der i dag har fået ret til f.eks. orlov, fortsat skal have den ret. Når vi så holder op med at betale det herindefra, hvem skal så betale det? Det skal arbejdsgiverne da. Det skal med ind i de næste overenskomstforhandlinger. 3-4 mia. kr. om året ser det for øjeblikket ud til at merudgiften er for det, regeringen har lagt op til. Hvordan hænger det sammen med regeringens ønske om en forbedret konkurrenceevne?

Til sidst siger regeringen, at den ønsker at føre en aktiv finanspolitik, men da min taletid er ved at være udløbet, skal jeg kun ganske kort om det sige, at den form for aktiv finanspolitik, som regeringen antyder i programmet og specielt i artikler og andet, som finansministeren og andre har lagt frem de seneste dage, ikke virkede i 1970'erne. Kan regeringen give mig et eneste godt svar på, hvorfor den så skulle virke nu? Den vil tværtimod være medvirkende til at gøre det offentlige underskud strukturelt, men så er man selvfølgelig også